

Arrest

nr. 214 090 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mars El-Kebir, wilayat Oran.

Op 14 oktober 2002 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, wat resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal op 4 februari 2003 en dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding. U verklaarde het land te zijn

ontvlucht na herhaaldelijke problemen met terroristen. Ondermeer zou u net vóór uw vertrek uit Algerije in oktober 2002 door terroristen bedreigd zijn geweest omdat u niet met hen wou samenwerken. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 28 december 2004 werd u tijdens een identiteitscontrole door de politie van Etterbeek aangehouden en vervolgens overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. Op 7 november 2005 hebt u in het centrum een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Als nieuwe elementen voor uw tweede verzoek legde u twee faxen neer van verklaringen van de rechtbank van Oran, dd. 7 september 2005, waarin uw problemen met de terroristen in 2001 bevestigd worden. Op 19 december 2005 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in. Na enkele mislukte pogingen tot repatriëring naar uw land van herkomst werd u op 16 mei 2006 vrijgelaten.

Op 17 december 2009 diende u een aanvraag in tot humanitaire regularisatie (9bis). Op 8 maart 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

In 2009 werd u veroordeeld omwille van poging tot misdadaad, slagen en verwondingen en verkrachting van een meerderjarige. In 2012 werd u een tweede keer veroordeeld, ditmaal voor diefstal met geweld. U werd in 2009 en opnieuw in 2011 enkele maanden vastgehouden in de gevangenis van Vorst. Van 24 juni 2012 tot begin november 2018 zat u hier een derde keer vast.

U werd overgebracht naar het centrum voor illegalen van Merksplas (CIM). Op 5 november 2018 vond een poging plaats om u te repatriëren naar Algerije, doch werd deze geannuleerd omdat u hieraan weigerde mee te werken. Een tweede vlucht, gepland op 14 november 2018, werd geannuleerd omdat u voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming indiende.

U herhaalt niet terug te kunnen keren naar Algerije omdat u er problemen heeft gekend met terroristen. Hoewel u zich bij een terugkeer geen zorgen zegt te maken omwille van uw medische problemen, stelt u hieromtrent wel in het bezit te zijn van documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart te lijden aan diabetes en aan een hoge bloeddruk. Verder bezeerde u uw been ten gevolge een werkongeval. Hieruit blijkt evenwel niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U herhaalt dat u niet kan terugkeren naar Algerije omdat u er zou geviseerd worden door de terroristen waarmee u problemen zou hebben gekend. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de

beslissing van 4 februari 2002 niet betwistte dat u in 2001 problemen zou hebben gekend, maar dat u uw beweerde vluchtaanleiding in 2002 geenszins aannemelijk maakte. Het CGVS kon geen geloof hechten aan uw verklaring dat u na 2001, en na het optreden van de overheid, opnieuw problemen zou hebben gekend met uw belagers. U legde ter staving van uw tweede verzoek bijkomende documenten neer, doch konden deze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas evenmin ombuigen. Integendeel, uit deze stukken bleek dat de Algerijnse autoriteiten uw klacht in verband met uw problemen in 2001 wel degelijk serieus hadden genomen. Heden herhaalt u dat u in het verleden niet gelogen hebt. Simpelweg uw ongeloofwaardig geachte vluchtaanleiding herhalen wijzigd de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties evenwel niet.

U legt evenmin documenten neer die de eerder gemaakte appreciatie zouden kunnen ombuigen. U stelt in het bezit te zijn van documenten in verband met uw medische problemen. Hoewel u het naliet deze aan het CGVS over te maken, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met uw beweerde vluchtaanleiding uit Algerije. Verder gevraagd of uw medische problemen een terugkeer naar Algerije zouden verhinderen, antwoordt u van niet (CGVS 27.11.2018, p.4).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat-Generaal van de Democratische Volksrepubliek Algerije te Brussel. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 december 2018 in een eerste middel een schending aan van “*de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*”.

Verzoeker betoogt dat hij zijn identiteit op een afdoende wijze aantoonde, dat deze minstens niet werd betwist.

Verder wijst verzoeker erop dat terroristen de macht hebben, dat deze pogen eenieder te doen aansluiten bij hun beweging en dat eenieder die zich daartegen verzet wordt bedreigd en uiteindelijk uitgesloten of vermoord. Verzoeker stelt dat verzet zich op diverse wijzen uit, soms openlijk, soms verborgen, en dat *in casu* duidelijk is dat wellicht weinigen zich geroepen voelen om dit verzet zeer duidelijk te manifesteren, met groot risico om nadien geëlimineerd te worden. Verzoeker merkt op dat deze feiten niet door het CGVS ontkracht worden.

Voorts meent verzoeker dat het CGVS niet consequent is waar eerst gesteld wordt dat verzoeker uitdrukkelijk en herhaaldelijk wees op de medische problemen. Hij herneemt er uitdrukkelijk op te hebben gewezen dat hij lijdt aan diabetes en aan hoge bloeddruk. Verzoeker stelt tevens gewezen te hebben op de problemen aan zijn been ten gevolge van een werkongeval, meer specifiek een ongeval ten gevolge van het werk dat hij in de gevangenis uitvoerde. Verzoeker geeft aan dat dit onder andere betrekking had op het al of niet bij machte te zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen, waar dit continue pijn veroorzaakt. Verzoeker merkt op dat de

documenten met betrekking tot de medische problemen aanwezig zijn in het asielcentrum, doch dat deze ze blijkbaar niet heeft overgemaakt. Verzoeker bevestigt dat deze geen verband houden met zijn "beweerde vluchtaanleiding" uit Algerije, doch betoogt dat deze wel het terugleiden naar Algerije verhinderen. Verzoeker heeft dit duidelijk gesteld, in tegenstrijd met de vermeldingen bij de beslissing.

Verzoeker meent verder dat het CGVS niet consequent is met betrekking tot de terroristische bedreiging. Verzoeker herhaalde inderdaad dat hij niet kan terugkeren naar Algerije omdat hij er zou geïsoleerd worden door terroristen waarmee hij problemen zou hebben gehad. Verzoeker wijst erop dat al zijn familieleden het land hebben verlaten, gelet op de bedreigingen.

Verzoeker betoogt dat het CGVS daar een verkeerde conclusie heeft getrokken. Hij stelt dat het CGVS in de beslissing van 4 februari 2002 niet betwistte dat verzoeker in 2001 problemen zou hebben gehad en dat het CGVS dit met andere woorden erkende.

Verzoeker wijst erop dat hij in het tweede verzoek bijkomende documenten neerlegde en dat het CGVS dient te erkennen dat de Algerijnse autoriteiten zijn klacht in verband met zijn problemen in 2001 wel degelijk serieus hebben genomen.

Verzoeker bevestigt dat de bedreigingen essentiële elementen zijn. Hij betoogt dat de opwerpingen met betrekking tot het "ongeloofwaardig" karakter van de asielmotieven enkel alleen vanuit de "tunnelvisie" van het CGVS te begrijpen is. Verzoeker stelt dat er niet kan worden ingegaan op de "tunnelvisie", doch stelt vast dat er wel degelijke reële elementen zijn welke de asielaanvraag ondersteunen en staven.

Verzoeker betoogt dat het feit dat het CGVS stelt dat er geen behoefte is aan bescherming, totaal onterecht is en zelfs in tegenstrijd is met wat gesteld wordt, namelijk indien kan verwacht worden dat hij in Algerije veilig is.

Ook waar de UNHRC erop wijst dat asielzoekers uit "conflict affected area's" nood hebben aan aanvullende bescherming, stelt verzoeker dat deze aan hem ontzegd wordt.

Hij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins draagkrachtig is.

Verzoeker haalt aan dat de materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560). Hij wijst erop dat de motivering adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing moet zijn (Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12).

Hij stelt dat het middel bijgevolg ernstig is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 9ter, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet aan.

Hij stelt dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan blijken dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers eerlijkheid, en de terechte vraag tot asiel.

Verzoeker voert aan dat het besluit dat de commissaris-generaal neemt, door desalniettemin te stellen dat de huidige verzoeker niet geloofwaardig is zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat de aanvraag niet gegrond is - conform het gestelde in artikel 9ter, §3,2° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht schendt.

Verder voert verzoeker aan dat kan worden afgeleid dat het CGVS de aanvraag en de respectievelijke gronden, motieven en verwijzingen en stavingen niet integraal heeft onderzocht en als zodanig de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Verzoeker wijst erop dat beslissingen inzake erkenning als vluchteling principieel individuele beslissingen zijn en dat er geen automatisme kan worden toegepast om deze te erkennen of te weigeren als vluchteling. Hij meent dat kan worden afgeleid uit de beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de aanvragen tot erkenning gebruik zou maken van stereotiepe motivering en dat een bepaalde logische opbouw (feitenuiteenzetting - specifieke

vaststellingen met betrekking tot de aanvrager om erkenning - besluit) en vergelijkbare bewoordingen bij de beoordeling van de aanvragen wordt gebruikt bij de motivering van dergelijke beslissingen. Hij stelt dat dit kan worden beschouwd als zijnde een bewijs of aanwijzing dat een stereotiepe motivering wordt gegeven bij de beoordeling van de aanvragen om erkenning als vluchteling en dat het feit dat een bepaalde standaardformulering wordt gebruikt in de motivering om de algemene richtlijnen aan te duiden waaraan men zich houdt bij de beoordeling, er alleszins op duidt dat de betrokken aanvraag niet/minstens onvoldoende werd onderzocht.

Verzoeker wijst erop dat een aanvrager die de erkenning als vluchteling vraagt en die erin slaagt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van stavende stukken, als zodanig zijn gehele asielaarschap in een positievere context plaatst dan vergelijkbare personen die er niet in slagen dit bewijs te leveren. Hij meent dat dit op zich als belangrijk dient aanzien te worden.

Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de eerste rechter de identiteitsvoorwaarde van artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet niet voldaan heeft geacht, en daarbij is voorbijgegaan aan de voorbereidende werken.

Hij stelt dat het Commissariaat-generaal zelf nooit enig deugdelijk onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker haalt aan dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker is van oordeel dat hieraan niet voldaan is, nu het CGVS deze argumentatie niet ten gronde motiveert.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent aan te tonen dat hij persoonlijk, in geval van een afwijzing van zijn verzoek tot asiel gevolgd door een verwijdering, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt. Verzoeker betoogt dat nergens enig onderzoek ter zake is gevoerd, en dat evenmin uit de beslissing enig element kan worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen".

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt, daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" of "ongeloofwaardig karakter van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen.

Verzoeker wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. *In casu* stelt verzoeker vast dat verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op asiel, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat hijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse. Verzoeker stelt dat er van de gemachtigde verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten, wat niet gebeurd is. Verzoeker stelt dat minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing dat hij werd geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht volgens verzoeker dan ook onvoldoende nagekomen. Verzoeker voert aan dat het "bestreden arrest" "artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag, art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" miskent.

Verzoeker stelt dat de middelen gegrond zijn. Hij betoogt dat er van de verwerende partij uiteraard mag verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen asiel (en verblijf) geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten. Verzoeker stelt dat er ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht is. Hij meent tevens dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. *In casu* blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art. 3 van het EVRM aan de orde is. Verzoeker wijst erop dat door het Europees Hof van de rechten van de mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In het verzoekschrift wordt gevraagd om de bestreden beslissing van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te willen schorsen en opvolgend te willen vernietigen, en verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. Subsidiair verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker zijn medisch dossier neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, genomen op 30 november 2018 in toepassing van 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.3. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 4 februari 2003 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn onmiddellijke vluchtaanleiding – hij zou net voor zijn vertrek uit Algerije in oktober 2002 door terroristen zijn bedreigd geweest omdat hij weigerde met hen samen te werken. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in.

2.3.4. In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 19 december 2005 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in.

2.3.5. Gelet op dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

2.3.6. Ter ondersteuning van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker volgende elementen aan: (i) verzoeker herhaalt dat hij niet kan terugkeren naar Algerije omdat hij er zou gevisieerd worden door terroristen waarmee hij problemen zou gekend hebben; (ii) verzoeker legt documenten neer in verband met zijn medische problemen.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of*

indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.8. De Raad stelt vast dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Immers, verzoeker beperkt zich tot de loutere herhaling van zijn asielmotieven die reeds werden beoordeeld in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Zo herhaalt hij dat hij niet kan terugkeren naar Algerije omdat hij er zou gevisieerd worden door “de terroristen” waarmee hij problemen zou hebben gekend (notities van het persoonlijk onderhoud (videoconferentie) van 27 november 2018, p. 3-4).

2.3.10. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS in de beslissing van 4 februari 2002 dat niet betwist werd dat verzoeker in 2001 problemen zou hebben gekend met ‘belagers’, maar dat hij zijn beweerde vluchtaanleiding in 2002 geenszins aannemelijk maakte. Het CGVS hechtte geen geloof aan verzoekers verklaring dat hij na 2001, en na het optreden van de overheid, opnieuw problemen zou hebben gekend met zijn belagers.

2.3.11. In het kader van zijn tweede asielaanvraag (volgend verzoek) legde verzoeker bijkomende documenten neer, welke de eerder vastgestelde ongeloofwaarheid van zijn relaas niet konden wijzigen. Uit deze stukken bleek immers dat de Algerijnse autoriteiten verzoekers klacht in verband met zijn problemen in 2001 wel degelijk serieus hadden genomen, nu de procureur op 25 februari 2001 het bevel tot arrestatie had uitgevaardigd tegen zijn belagers. Aldus kon verzoeker wel degelijk de bescherming van de overheid inroepen naar aanleiding van zijn problemen in 2001. Deze documenten konden echter verzoekers beweerde problemen met terroristen in 2002 niet staven (er is sprake van belagers) en wijzigden aldus niets aan de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtaanleiding in 2002. Bovendien wijzigde verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd in zijn eerste verzoek om internationale bescherming door te stellen dat hij in 2002 helemaal niet persoonlijk bedreigd werd, aangezien hij

ondergedoken zat bij een vriend in Senia, Oran. Dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag (volgend verzoek) een andere versie van de feiten uit 2002 weergeeft en aldus tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van zijn verklaringen in zijn eerste asielaanvraag aflegt, bevestigt slechts de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtmotieven in 2002 (zie weigeringsbeslissing van het CGVS van 19 december 2005, toegevoegd aan het administratief dossier).

2.3.12. Heden stelt verzoeker dat hij in 2002 naar België is gekomen omdat hij bedreigd werd door terroristen (notities van het persoonlijk onderhoud (videoconferentie) van 27 november 2018, p. 3). De loutere herhaling van een reeds ongeloofwaardig geachte vluchtaanleiding wijzigt de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties evenwel niet. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde in Hoyon at Turk te hebben ondergedoken, doch nooit in Senia (notities van het persoonlijk onderhoud (videoconferentie) van 27 november 2018, p. 5-6), in tegenstelling tot zijn verklaringen in het kader van zijn tweede asielaanvraag (volgend verzoek). De discrepantie tussen verzoekers verklaringen in de opeenvolgende procedures aangaande zijn verzoek tot internationale bescherming doet uiteraard afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en meer bepaald aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vluchtaanleiding in 2002. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij na 2001 en na het optreden van de overheid opnieuw problemen zou hebben gekend. De Raad stelt vast dat verzoeker blijft verwijzen naar terroristen zonder, zelfs na 16 jaar enigszins precies te zijn over wie hij bedoeld. Voorts is niet ernstig dat verzoeker zijn vluchtredenen niet actualiseert naar de huidige politieke situatie in Algerije. Ook waar verzoeker verklaarde geen contact meer te hebben met mensen uit Algerije (notities van het persoonlijk onderhoud (videoconferentie) van 27 november 2018, p. 4), ondergraaft dit zijn voorgehouden (actuele) vrees op fundamentele wijze en duidt dit eerder op migratie dan op een persoonlijk gerichte vervolging.

2.3.13. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op zijn medische aandoeningen – diabetes, een hoge bloeddruk en problemen aan zijn been ten gevolge van een ongeval tijdens de uitvoering van zijn werk in de gevangenis – en tevens zijn medisch dossier neerlegt bij zijn verzoekschrift, kan slechts worden vastgesteld dat de medische problemen van verzoeker niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven medische redenen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien stelde verzoeker dat zijn medische problemen een terugkeer naar Algerije niet zouden verhinderen (notities van het persoonlijk onderhoud (videoconferentie) van 27 november 2018, p. 4).

Waar het verzoekschrift artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht is dit in huidige procedure niet dienstig.

2.3.14. De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.3.15. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

2.3.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op 27 november 2018 via videoconferentie werd gehoord en de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, wat hij nog na het persoonlijk onderhoud ook deed, en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk Arabisch. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3.17. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat er duidelijk sprake is van “*een manifeste schending van (...) de beginselen van goed bestuur*”, merkt de Raad op dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van “de beginselen van goed bestuur” is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht. Ook inzake de schending van artikel 5 EVRM wordt niet de minste toelichting gegeven op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk is.

2.3.18. Wat betreft de aangevoerde schending van “*art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004*” dient, daargelaten richtlijnen geen directe werking hebben, opgemerkt dat deze richtlijn intussen reeds sedert door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), werd hervormd. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

De Raad stelt hoe dan ook vast dat uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en evenzeer met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeker wenste mee te delen “*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*”.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid inderdaad niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker gaat er blijkbaar aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. *In casu* liet verzoeker na om nieuwe elementen aan te brengen en zelfs zijn vluchtmotieven te actualiseren. Het is niet aan de commissaris-generaal om de lacunes in verzoekers asielrelaas hypothetisch aan te vullen.

2.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.4.1. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK